

תַּפְלָה (ס"א (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלִיתִי) ואני היא המלכות בסוד 'אני ראשון ואני אחרון' ועליה אמר ואני תפילה כלומר שהיא נקראת גם תפילה **וְדוּד הַמֶּלֶךְ כְּשֶׁאָמַר וְאֲנִי תַפְלִיתִי כוונתו היתה למלכות. וְיִשְׂרָאֵל קָאָמַר לָהּ** ודוד המלך כשאמר ואני תפילתי כוונתו היתה למלכות. **וּמָה דְאָמַר וְאֲנִי תַפְלָה פְּלֵא חוֹד** ומה שאמר ואני תפילה הכל אחד כי הכל הוא כינוי למלכות גם אני וגם תפילה, **וְעַל דָּא שׁוֹמַע תַּפְלָה** ועל זה אמר שומע תפילה היינו שומע את המלכות הנקראת תפילה, **וְדָא תַפְלָה שֶׁל יַד דְּכֶתִיב,** (שמות יג) **עַל יַדְכָּה בְּה"א** וזהו סוד תפילה של יד שכתוב בה והיה לאות 'על ידכה' בה' ולא 'על ידך' כי רומז על המלכות שהיא סוד אות ה' אחרונה דהוי"ה.

כל בשר יבואו ולא כתוב כל רוחו יבואו

עֲדִיךָ כָּל בֶּשֶׂר יָבֹאוּ. בְּשַׁעֲתָא דְּגוּפָא שְׂרִיא בְּצַעְרָא,
בְּמַרְעִין בְּמִכְתָּשִׁין בשעה שהגוף נמצא בצער בחלאים ובנגעים יבא אליך להתפלל לפניך על הרפואה. **כְּמָה דְּאֵת אָמַר** ומוכיח שמה שכתוב 'כל בשר יבואו' מדבר בבשר הנגוע בחלאים ונגעים, כי הוא כמו שכתוב **וּבֶשֶׂר כִּי יִהְיֶה בְּעוֹרוֹ. אֵת הַנֶּגַע בְּעוֹר הַבֶּשֶׂר. הַבֶּשֶׂר הַחַי** ומכל זה מוכח שמזכיר בשר היינו בשר שיש בו נגע. **וּבְגִין כֵּךְ לָא פְתִיב,** כָּל רוּחַ יָבֹאוּ, אֲלָא כָּל בֶּשֶׂר יָבֹאוּ ולכן לא כתוב כל רוח יבואו אלא כל בשר היינו בשר שיש בו נגע.

הכהן זהו הקב"ה

מֵהוּ עֲדִיךָ. אֵלָא כְּמָה דְאַתְמַר מַה פִּירוּשׁ עֲדִיךָ, אֵלָא הוּא כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 בְּמִי שִׁישׁ בּוֹ נִגַע וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, דָּא הוּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא הוּא ז"א דאצילות הנקרא כהן. הִדְא הוּא דְכֶתִיב וְאִם יִרְאֶנָּה
 הַכֹּהֵן וְזוּהוּ גַם מַה שְׁכָתוּב וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן הוּא הַקֶּבֶ"ה. תָּא חַוִּי, פְּאַתָּר
 חָד אַהֲרֹן הַכֹּהֵן בַּא וְרֵאדָא רֵאדִיָּה לְכָךְ שֶׁהַכֹּהֵן הוּא הַקֶּבֶ"ה בְּמִקּוּם אַחַד כְּתוּב וְהוּבָא
 אֶל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן (וּיקרא יג א), וְנִבְאַתְרָא אַחֲרָא הַכֹּהֵן סֶתֶם וּבְמִקּוּם אַחַר
 כְּתוּב הַכֹּהֵן סֶתֶם (וּיקרא יד ב) וְלֹא אַהֲרֹן וְדָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשׁוּם
 שְׁכֻשְׁכְּתוּב הַכֹּהֵן סֶתֶם זֶה הַקֶּבֶ"ה הַנִּקְרָא כֹהֵן.

הַמְצוּרֵעַ צָרִיךְ לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וּלְבַא לְפָנֵי הַקֶּבֶ"ה בְּתַפִּילוֹת וּבְתַחֲנוּנִים
 אָמַר רַבִּי יִצְחָק שָׂאל רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יוֹסִי, וְהָא פְּתִיב נִגַע צָרַעַת
 פִּי תִהְיֶיהָ בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן וְהַפְּסוֹק מְדַבֵּר בְּאָדָם
 הַתַּחֲתוֹן כִּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁכֻשִׁיהִי לּוֹ נִגַע צָרַעַת וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן אִי הֲכִי דָא
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִם כֵּךְ הוּא שֶׁהַכֹּהֵן הוּא הַקֶּבֶ"ה אִיךָ יִתְכֵן דְּבַר כּוּזָה בְּאָדָם
 הַתַּחֲתוֹן לְבַא לְפָנֵי הַקֶּבֶ"ה. אָמַר לִיָּה אִין הַשִּׁיב לּוֹ רַבִּי יוֹסִי גַם כֵּהֵן שְׁבַפְּסוֹק זֶה
 הוּא הַקֶּבֶ"ה וְהַמְצוּרֵעַ צָרִיךְ לְבַא אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה בְּתַפִּילוֹת וּבְתַחֲנוּנִים בְּגִין דְּפִיָּיהָ
 תְּלִיָּא כָּל דְּכִיּוֹתָא וְכָל קְדָשָׁה לְפִי שְׁבוּ יִתְבַרַךְ תְּלוּיָהּ הַטְּהָרָה וְהַקְּדוּשָׁה
 וְבוּ תְּלוּיָהּ רְפוּאָתוֹ. אָמַר לִיָּה, אִי הֲכִי אֲמַאי וְהוּבָא וְהוֹעֵלָה
 מִיבְעֵי לִיָּה הַקְּשָׁה לּוֹ עוֹד רַבִּי יִצְחָק, אִם כֵּךְ הוּא לְמָה כְּתוּב וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן הִיָּה

צריך לומר והועלה אל הכהן כי צריך לעלות לפניו נשמתו כדי ליטהר. **אָמַר לַיהוָה,**

כִּמָּה דָּאתָ אָמַר השיב לו רבי יוסי מה שכתוב בלשון והובא הוא על דרך הכתוב

(שמות כז) **וְהוֹבֵא אֶת בְּדָיו בַּטַּבָּעוֹת דְּעֵייל דָּא בְּגוֹ דָּא** שבדי

הארון נכנסים לתוך הטבעות. **אוּף הָכָא וְהוֹבֵא דִּכְפִנְסוֹן לַיהוָה**

לְכַהֲנָא לְדַבְּרָא לַיהוָה כך גם כאן מה שכתוב והובא אל הכהן פירושו לכהן

התחתון וזה גורם שגם למעלה יובאו האורות דאימא למקומם כי יכנסו אורות המוחין דאבא

בו"א לטהרו מאחיות החיצונים (כְּד אֶהְדֵּר בֵּיה) **וַיַּעֲלוֹן מִלָּה קַמִּיהָ** ועל ידי כן

יוכלו אורות החסדים דאימא שיצאו מז"א ונעשו נגעים ליכנס לפניו [קפא].

אור הרשב"י

אמא היוצאין לחוץ ואז שם נעשין בחוץ בחינת נגעים כמ"ש בע"ה וע"י הראותו אל הכהן גורם למעלה שאותן האורות יחזרו למקומם תוך הז"א ויתחברו עם שורשם שהיא היסוד דאמא שבתוך ז"א אשר בתוכו שורש החסדים הנקרא כהן כנודע. וז"ש ויעלון ליה לכהנא ויכנסון מלה קמיה פי' שלא יצא האור לחוץ ויפסק ממקומו ועיי"ב יתאחוזו בו החיצונים אמנם יהיה מטי ולא מטי יוצא לחוץ וחוזר ונכנס ומדבק במקומו כנ"ל ועיי"ב לא יהיה כח בחיצונים להתאחוז בהם ולינק מהם להיותן דבוקים עם שרשו. וז"ס והובא אל אהרן הכהן דא כהן דלתתא פי' שהם חסדים שבתוך יסוד אמא בהיותם לתתא תוך הז"א.

[קפא] וכמו שביאר בעין חיים שער לח דרוש ז וז"ל בקיצור: "כי נגע הוא קדושה אלא שהוא דין קשה והכהן הוא אבא שהוא דוחה את רוח הטומאה אשר באדם או בבית המנוגע, והגורם לנגע זו הוא הצרעת אשר תרגמו "סנירו", כי כאשר יש סנירו דנהורא עלאה שהם מוחין דז"א דמצד אבא חכמה עלאה שלא נתגלו בז"א, ואין שם מוחין רק מצד אמא אז נקרא נגע וזה הוא גרמת הצרעת שהוא אחיות החיצונים. ובחינת בינה דוחה את החיצונים בסוד התכלת אלא שאין כח הזה בבינה רק ע"י היותה יחד עם החכמה אבל עתה שהיא לבדה בלתי חכמה אינו כך. וע"י הראותו אל הכהן התחתון גורם למעלה שאותן האורות של החסדים של מוחין דמצד

נגע הוא דין קשה השורה בעולם

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵבִי תַּיִנָּן אנחנו למדנו כך לבאר הכתוב **נֶגַע צִרְעַת. נֶגַע הוּא דִּינָא תַּקִּיפָא שְׂרִיא בְּעִלְמָא** נגע

הוא דין קשה השורה בעולם כי הרחמים הם ענ"ג והדין הקשה הוא נג"ע והוא נפעל על ידי החיצונים, ואז השפע העליון מסתלק וזהו שכתוב. **צִרְעַת סְגִירוֹ** וכתרגומו סגירו

כי נסגרו מעיינות אור הברכות העליונות. **כְּמָה דְּאֵת אָמַר סְגִירוֹ דְּנְהוּרָא עֲלָאָה סְגִירוֹ דְּטִיבוֹ עֲלָאָה, דְּלֵא נְחִית לְעִלְמָא**

ואם כן סגירו הוא כמו שאתה אומר שנסגר אור התפארת העליון ונסגר טובת החסד העליון

שמקורם בבינה ומסתלקים ואינם משפיעים בתחתונים.

הכהן התחתון אע"פ שהוא גשמי בידו לתקן תיקון רוחני

כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם, בְּאָדָם סִתָּם באדם התחתון שבעולם הזה שבעוונותיו גורם פגם באדם העליון שהוא ז"א. **וְהוּבֵא אֶל הַכֹּהֵן. דָּא כְּהֵן**

דְּלִתְתָא הוא הכהן התחתון בעולם הזה שאע"פ שהוא כהן גשמי בידו לתקן גם תיקון רוחני, **דְּהוּא אֲתִתְקֵן לְמַפְתַּח הַחַוּא סְגִירוֹ וְלֵא דְּלִקָּא בּוֹצִינִיא דִּישְׁתַּכְּחוּ עַל יְדוּי בְּרַכָּן לְעִילָא וְלִתְתָא** שהכהן

נתקן לכך לפתוח את אותה סגירת האורות ולהדליק הנרות שהם הספירות דז"א כדי שימצאו על ידו הברכות למעלה במלכות ולמטה בעולם הזה. **וְיִתְעַבֵּר וְיִסְתַּלַּק**

הַחַוּא נֶגַע ויעבור ויסתלק הנגע מהאדם וזה על ידי עבודת הקרבנות שאז הוא ממשיך

מוחין דאבא לז"א ואורות דאימא חוזרים למקומם תוך ז"א ואין החיצונים יכולים להאחו